

DAGMAR BACH

ŠKORICA, PRÁZDNINY A VELKÉ TAJOMSTVÁ

DAGMAR BACH
ŠKORICA,
PRÁZDNINY
A VELKÉ TAJOMSTVÁ

DAGMAR BACH

ŠKORICA,

PRÁZDNINY A VELKÉ TAJOMSTVÁ

Preložila Klaudia Gápa Dyttertová

YOLI

Dagmar Bach
ZIMT UND EWIG

Originally published as “Zimt und ewig”
© Fischer Kinder- und Jugendbuchverlag GmbH,
Frankfurt am Main, 2017
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, D - 69469 Weinheim
Cover design © by Inka Vigh
Translation © 2026 by Klaudia Gápa Dyttertová
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0736-9

Venujem Martinovi – za všetko!

Vickin zoznam úloh na letné prázdniny

- 1) *Stretávať sa s Konstantinom*
- 2) *Bozkávať sa s Konstantinom*
- 3) *Chodiť s Konstantinom na kúpalisko*
- 4) *Dlho vyspávať*
- 5) *Pomáhať mame v B & B*
- 6) *Ešte dlhšie vyspávať*
- 7) *Ešte častejšie sa stretávať s Konstantinom & bozkávať sa s ním*
- 8) *Tráviť čas s Pauline*
- 9) *Spýtať sa Pauline, čo je medzi ňou a Nikolasom*
- 10) *Teoreticky dať tých dvoch dokopy*
- 11) *Vypomáhať v pekárni*
- 12) *Ale nie príliš často, pozri bod 4)*
- 13) *Podľa možností sa NEpremiestňovať do paralelného sveta*
- 14) *A ak predsa, tak okamžite vyhľadať Konstantina, aby sme o našom premiestňovaní zistili niečo nové*
- 15) *Možno ešte raz prediskutovať s Pauline, čo môže spúšťať naše premiestňovanie*

- 16) *Pomáhať tete Polly a Frankovi v ich novej kaviarni*
- 17) *Potom opäť dlho vyspávať*
- 18) *Vídať otca tak často, ako sa bude dať*
- 19) *Naopak, čo najmenej vídať starostu*
- 20) *Držať starostu od mamy čo najďalej alebo jej ho ne-
jako sprotiviť*
- 21) *Nemať výčitky svedomia pre predchádzajúce dva body*
- 22) *A ešte raz: bozkávať sa s Konstantinom – lebo je to
jednoducho úžasné!*

1.

Svietiace ružové čísla na mojom budíku ukazovali 23.58.

Už asi stý raz som v ten večer po špičkách prešla k otvorenému oknu a zahľadela som sa do tmavej záhrady. Po Konstantinovi nebolo ani stopy. Žeby zabudol, na čom sme sa dnes dohodli? To sotva.

Čo ak stojí pred vchodom? Istotne by nezazvonil, inak by uprostred noci postavil na nohy celé *B & B*. Aj keď o polnoci budem mať...

„Vicky!“ sykol niekto zvonku, o sekundu preletel vzduchom malý kamienok a s klopnutím pristál na parketách v mojej izbe.

Bleskovo som sa vyklonila z okna.

„Pod' k zadnému vchodu, tam nás nik nebude počuť!“

Uhladila som si tričko na spanie aj chutné šortky, ktoré som si, samozrejme, obliekla dnes večer čisto náhodou, prebehla som chodbou do kuchyne a vykĺzla z domu.

O zábradlie našej zastrešenej verandy sa opierala postava. Srdce sa mi divoko rozbúšilo. S Konstantinom

som chodila už šesť týždňov, no stále som bola rovnako nervózna ako v prvý deň.

Podišiel ku mne, chytil ma za ruku a potiahol k našej záhradnej hojdačke. Aj v hlbokej noci bolo vonku veľmi sparno. Okej, priznávam, možno mi začínalo byť horúco už len z Konstantinovej prítomnosti.

Svetlo pouličných lúčok ledva dopadalo do našej záhrady, no mesiac svietil tak jasno, že som na Konstantinovej tvári rozoznala úsmev, keď sa úchytkom pozrel na hodinky.

„Ešte desať,“ zašepkal, „deväť, osem, sedem...“

Cítila som, ako mi poskočilo srdce.

Na toto som sa tešila už niekoľko dní.

„Päť, štyri, tri...“

Naklonil sa ku mne.

Bola to jedna z tých chvíľ, ktoré by som najradšej navždy zastavila v čase. Konstantin predou mnou, jeho pery takmer na mojich, zatiaľ čo kdesi neďaleko kvíľal kuvik a okolo nás šušťalo lístie vo vlažnom nočnom vánku, ktorý – hm – akosi divne voňal.

Voňal trochu po...

„Jeden!“ V očiach sa mu iskriло, keď ma ľahučko pobozkal na pery.

„Všetko najlepšie k...“ Konstantin sa podráždene zarazil. „Vicky, je možné, že...“

Hej – je to možné.

Dočerta. Jasné ako facka, že sa to muselo stať práve teraz!!!

„Viiiiik!“ zakričal mi vzápätí niekto rovno do ucha, potom ma zhodil z nôh a ja som tvrdo dopadla na zadok – aj s tou osobou zavesenou na mojom krku.

Bola mi akási povedomá.

„Veeela štaaastia, zdráááavia!“ huhňala Claire, jej dlhé blondavé vlasy mi padali do tváre.

Presnejšie, vlasy jej paralelnej verzie.

Z paralelného sveta, do ktorého som sa práve premiestnila.

„Uhm, ďakujem,“ odpovedala som a automaticky ju potľapkala po chrbte.

„Claire, ty alkáčka, kontroluj sa, veď Vik ešte rozpučíš. Pusti ma, aj ja jej chcem konečne pogratulovať!“ Paralelná verzia mojej najlepšej kamošky Pauline od mňa Claire nešetrne odtrhla a podala mi ruku, aby som mohla vstať.

„Ponad našu strechu letí holub sivý, zvestoval mi, že máš narodeniny,“ bľabotala Claire, pritom sa dost' neokrôchane po štyroch driapala z koberca na pohovku, kde sa potom zvalila do mäkkých vankúšov. „Vždy boli tie nohavice také úzke? To predsa nikto nemôže vydržať,“ zahundrala a rozopla si gombík aj zips. „Ach, to je ono.“

„Claire, obleč sa,“ zasyčala Pauline a pre istotu jej hodila do lona vankúš. „Ak ťa tu takto nájdu tvoji rodičia, naparia ti domáce väzenie.“

„No a čo, je mi to fuk. Tie pralinky za to stáli. Boli fakt skvelé.“

„Vôbec si ich nemala jesť!“

„Ale veď to boli čarovné pralinky lásky! Ak ich niektorá z nás potrebuje, tak som to práve ja. Medzi vami, ktoré ste tak nechutne šťastné. Najmä ty, Pauline!“

Pauline prevrátila oči a ja som sa okolo seba splašene rozhládla v nádeji, že aj v tomto svete som nechutne šťastná s Konstantinom. Pretože iný priateľ by mohol byť totálne trápny.

Dobre viem, o čom hovorím, mám už totiž slušnú zbierku skúseností s premiestňovaním medzi paralelnými svetmi, ktorému vždy predchádza výrazná škoricová vôňa. So svojimi rôznymi verziami sa vymieňam už od dvanástich, no len v poslednom období premiestnenia trvajú dlhšie. Zatiaľ čo moje ďalšie úbohé a zmätené paralelné ja v mojom skutočnom svete pravdepodobne v tej chvíli netušilo, čo sa to s ním deje, ja som už medzičasom konala takmer chladnokrvne.

Vďaka rýchlej kontrole som vyhodnotila, že som sa ocitla uprostred obývačky môjho paralelného ja, alebo, lepšie povedané, mojej paralelnej rodiny. Takmer vôbec sa to nepodobalo na naše *B & B*, pretože tu bolo oveľa viac miesta a dom pôsobil modernejšie, no aj tak v ňom bolo cítiť anglický šmrnc. V strede miestnosti stála obrovská sedacia súprava krémovej farby, na ktorej ležali zladené brokátové vankúše (a jedna bľabotajúca Claire), na oknách viseli zeleno-červené závesy,

o stenu sa opierali police s knihami a pred rozložitým kozubom stáli dve kreslá. Skrátka, nebolo to tu také útulné ako v maminom *Bed & Breakfast*, v ktorom sme spolu bývali v našom skutočnom svete, napriek tomu bolo jasné, že tento interiér zariadovala ona. Čo bolo však omnoho dôležitejšie – v tejto obývačke sme oči-vidne oslavovali moje narodeniny.

„No tak, Pauline, uхни sa, teraz som na rade ja!“

To bol môj spolužiak Leonard, ktorý ma oblapil tak silno, až som sa nohami odlepila od zeme. „Všetko naj, Vik. A ďakujem ti, že si Claire dala tie pralinky. Niečo také by som si určite nechcel dať ujsť,“ škodoradostne sa uskrnul a očami prebehol na pohovku. Claire si v tej chvíli nie práve najdôstojnejšie utierala nos do blúzky a potom sa snažila vyšúchať škvrny od mejkapu, ktorý sa jej otláčil na našich vankúšoch. Ochjoj.

Po Leonardovi mi prišli zagratulovať ešte Clairine kamarátky Charlotte a Chiara, okrem nich aj Steffi, Susa, Xaver a, samozrejme, Nikolas, Konstantinov najlepší kamoš. Ten v tomto svete úplne oči-vidne chodil s Pauline!

Moje malé romantické srdce sa roztopilo v momente, keď som zbadala, ako si ju pritiahol k sebe a ona sa od neho neodtiahla. Claire si to zrejme všimla tiež, pretože sa opäť rozvzlykala. A ešte hlasnejšie, keď sa z ničoho nič predou mnou objavil David a podal mi ruku.

„Všetko najlepšie, Vik!“

„Ehm, vďaka.“ Uf, David. Ďalší z Konstantinových kamarátov – ten, do ktorého som bola v mojom svete zabuchnutá asi tak pred sto rokmi.

„Ako darček som ti priniesol poukaz do elektroobchodu. Rád tam s tebou zájdem, ak budeš niečo potrebovať.“

„Ja, uhm...“

„Môže ísť so mnou, ak bude niečo potrebovať.“

Len čo som za chrbtom začula ten hlas, prebehli mi po tele zimomriavky.

Bol to on.

Na sto percent.

Náhľivo som sa otočila a naozaj som videla, ako cez neznámu obývačku prichádza priamo ku mne Konstantin.

Usmieval sa od ucha k uchu a sprisahanecky na mňa žmurkol – viac dôkazov som nepotrebovala. Toto bol môj skutočný Konstantin. Ten, ktorý sa po novom zúčastňoval na tomto premiestňovacom šíalenstve spolu so mnou.

Skôr než som stihla urobiť niečo iné, ako sa ním len pokochať (čo som, priznávam, robievala dosť často a v ktoromkoľvek svete), nežne ma stiahol do náprotivného rohu miestnosti, kde stálo obrovské nablýskané krídlo. Kto z našej rodiny vedel hrať na klavíri? Okamžite ma začali svrbieť prsty, chcela som to vyskúšať. Čo ak si moje paralelné ruky zapamätali tie pohyby? Alebo to mala na starosti hlava?

Čo sa vlastne deje počas premiestnenia? Vymieňam si so svojím druhým ja celé telo okrem mozgu? Na to som doteraz neprišla. Úprimne, pripadalo mi to strašne komplikované. Aspoňže som v tom už nebola sama.

„Tak to je fakt cool, však?“ pošepol mi Konstantin do ucha, zatiaľ čo pohľadom blúdil po našej paralelnej obývačke. Oči mu pritom svietili od vzrušenia ako dva mentolové cukríky. Preňho bolo premiestňovanie absolútnou senzáciou.

„Hm, cool, to hej. Popravde, ja som bola práve nadmieru spokojná v našom skutočnom svete.“ Bola som v ňom s Konstantinom osamote. Bozkávali sme sa. Lenže taký je môj život. Večne tie škoricové epizódy.

Nenápadne som sa rozhladla okolo seba.

„Čo urobíme?“

„Nuž, potrebujeme získať čo najviac informácií. Skrátka, ľudí nenápadne vypovedáme.“

„Okej, dobre, ale... musíme si dávať pozor, aby sme našim paralelným verziám nespôsobili nepríjemnosti, veď vieš... ako sa to prednedávnom podarilo mne.“

Ešte stále som sa chcela prepadnúť pod zem vždy, keď som si spomenula na to, do akých trápnych situácií som dostala svoju paralelnú verziu, ktorá sa so mnou nedobrovoľne vymieňala.

„Budeme úplne diskrétni a opatrní. Neboj sa,“ žmurkol na mňa Konstantin. „Veď ma predsa poznáš.“

Veď hej, poznám ho. A poznám aj jeho zvedavosť a dychtivosť po dobrodružstve. To nie je práve ideálna

kombinácia v situáciách, keď treba byť opatrný. Ale nejako to musíme zvládnuť.

„Som taká rada, že si sa začal premiestňovať aj ty.“

„Ja som ešte radšej,“ odpovedal Konstantin, sklonil sa ku mne a jemne ma pobožkal na pery. „Teraz sa už konečne trochu uvoľni a uži si svoju oslavu. Veď máš predsa narodeniny!“

Hej, to je dobrý nápad. Pätnásť má človek len raz za život, či nie? Naozaj som sa cítila dosť dospelu, keď sme sa s Konstantinom ruka v ruke vrátili k ostatným, ktorí stáli pred pohovkou.

Všetci do jedného na nás vypliešľali oči.

Zvláštne.

Ako keby sme sa premenili na malých zelených mužíčkov, ktorým z hlavy trčia dlhé zelené antény.

„Čo sa deje?“ spýtala som sa Pauline, pričom jej pohľad z mojej tváre pomaly sklúzol na naše prepletené prsty.

„Prečo si mi to nepovedala?“ civela na mňa.

„Čo som ti mala povedať?“

„Čo asi. Že je to oficiálne.“

„Čo?“

Prevrátila oči. „Že chodíš s Konstantinom.“

„My, ehm...“

Dofrasa, to nie!

To predsa nemôže byť pravda!

Ako sme si mohli automaticky myslieť, že naše paralelné verzie spolu chodia aj v tomto svete? Zase som

to urobila – dostala som svoje paralelné ja do poriadnej kaše!

Lenže Konstantina to zrejme vôbec nevyviedlo z rovnováhy. Vzal moju ruku, ktorá bola stále v tej jeho, zdvihol si ju k ústam a zľahka ju pobožkal.

„Nechápem, čo máte všetci za problém. Bolo to len otázkou času. Každý predsa vie, že s Vicky sme pre seba stvorení.“

Vzápätí sa stalo niekoľko vecí naraz.

Po prvé: Pauline prevrátila oči. Opäť.

Po druhé: moje nohy sa premenili na yorkshirský puding a vystrelil mi krvný tlak. Bolo to od neho také roztomilé!

Po tretie: Claire začala rumázgať. Už zase.

„Vy ste ta-ha-ha-haaak rozkošní,“ vzlykala a na tvár si pritískala zababraný vankúš z pohovky. „Aj ja by som chcela byť ta-ha-hak zaľúbená. Ale nesmiem vám to závidieť, pretože vás mám ta-ha-hak rada.“

V tej chvíli mi nechýbalo veľa, aby som tentoraz prevrátila oči ja, hoci musím uznať, že táto Claire je celkom podarená. S takmer úplne zotretým mejkapom, rozopnutými nohavicami a so sklenými, vyplakanými očami sa totiž na svoje paralelné ja podobala asi tak ako morská uhorka na páva.

Moju pozornosť však zrazu pritiahlo niečo úplne iné: pri posuvných dverách na terasu stáli moji rodičia a pozorovali ma. Určite na vlastné oči videli všetko, čo sa práve odohralo medzi mnou a Konstantinom.

Už len tá myšlienka mi vliala do žíl poriadnu dávku adrenalínu – v mojom svete totiž Konstantina spoznali presne tak isto. No potom som zbadala ešte niečo: mama otca držala okolo pása! A otec sa k nej sklonil, pošepkal jej niečo do ucha a ona sa usmiala!

Naprázdno som preglgla. Rodiča boli úplne očividne v tomto svete spolu. A boli spolu šťastní!

Srdce mi poskočilo a zároveň sa stiahlo – akoby sa nevedelo rozhodnúť pre jednu emóciu. Mohla to byť čistá radosť z toho, že vidím rodičov ako pár, alebo smútok z toho, že u nás doma je to všetko inak. Napriek tomu – alebo možno práve pre to – som si musela tých dvoch za každú cenu obzrieť zblízka.

Konstantin ma ešte stále držal za ruku, preto som ho jednoducho ťahala za sebou. Celkovo som bola rada, že ho mám po boku – možno ma bude musieť o chvíľu zachytiť, pretože čoskoro odpadnem od toľkého rozrušenia.

„Takže, Konstantin,“ začal otec a vystrel k nemu ruku. „Budeme ťa vídavať častejšie?“ Neodpustil si svoj až príliš pozorný právnický pohľad, ktorým si Konstantina premeral od hlavy po päty.

„Tak to je prekvapenie,“ zamiešala sa do toho mama, potom ma rýchlo objala. „Blahoželám, zlatko. Aj k narodeninám,“ zašepkala a aj ona sa na Konstantina zahľadela rovnako zvedavo ako otec. „Zajtra sa budeme musieť porozprávať ako mama a dcéra, veď ty vieš. O tej záležitosti s včielkami a kvietkami...“

„Mama!“

„Veď vieš, chcem tým povedať, že sme sa o tom ešte nikdy poriadne neporozprávali a...“

„Mama, rozprávali sme sa o tom už asi stokrát,“ zasýčala som a trochu som sa odvrátila od Konstantina, aby nevidel, ako som očervenela.

„Och, naozaj? Jeden raz navyše neuškodí. Vieš, keď som ja bola v tvojom veku, ešte som...“

„Meg, nechaj už svoju dcéru na pokoji, nech jej môžem aj ja zablahoželať!“ Nečakane mi prišla na pomoc teta Polly. Paralelná teta Polly, pochopiteľne, no v lepšej chvíli sa tu ani nemohla objaviť.

S úľavou som jej padla do náručia.

„Zachránila si ma!“ zašepkala som jej do ucha a ona sa zachichotala.

„Viem. Všetko najlepšie k pätnástim, Vik. A blahoželám aj k tvojmu novému frajerovi.“ Trochu ma od seba odtisla a vykukla mi spoza pleca. „Vyzerá fakt chutne. Možno by si sa predsa len mala s mamou porozprávať o...“

„Teta Polly! Nezačínaj s tým ešte aj ty!“

„Dobre, dobre, len žartujem.“ Opäť ma pustila, čím mi uvoľnila výhľad na niekoho, kto práve prechádzal našou záhradou. Bola to osoba, ktorú som za žiadnych okolností nechcela vidieť.

„Kto sem pozval starostu?“

„Nikto,“ vzdychla si Polly. „Poneviera sa tu už celé hodiny, odkedy sa od Hennie z pekárne dopečul, že tu

dnes máte oslavu. Ak ťa to zaujíma, podľa mňa ho to sem ťahá len kvôli občerstveniu. Alebo si tu chce nájsť kamarátov. Alebo si robí volebnú kampaň, čo javiem. Tvoji starí rodičia sú z neho úplne mimo. Nepripadá aj tebe trochu podozrivý?“

Keby si len vedela! prebehlo mi hlavou, no radšej som si zahryzla do jazyka. Pokiaľ sú moji rodičia v tomto svete spolu, starosta ma ani zamak nezaujíma. Nech sa tu len poneviera, koľko chce – hlavne aby nechal mamu na pokoji.

Lenže po starostovi sa tam dohrnuli ešte ďalší hostia. Valila sa na nás skutočná katastrofa: Cloppenburgovci, Clairini rodičia. Už iba tí nám tu chýbali!

Ako na povel sa mi spoza chrbta z obývačky ozval srdcervúci plač. Ani som sa nemusela obzrieť, aby som vedela, čo sa deje. Pralinky s alkoholom premenili Claire na kľbko nešťastia. (Osobná poznámka: nikdy nepiť alkohol. Nikdy. Ktovie, aké trapasy by som s ním mohla narobiť!)

Clairina mama má nanešťastie celkom dobrý sluch, pretože sa s nadvihnutým dokonale upraveným obočím spýtala: „Preboha, čo to bol za zvuk?“

Mama zareagovala najrýchlejšie. „Naše morské prasiatko. Zalúbilo sa do vysávača, ale ten oň nemá záujem.“ Strčila Clarisse pod nos tácku. „Nedáš si pralinku, moja milá? Je to limitovaná edícia. Mám ich z jednej bruselskej manufaktúry, ktorá predáva zákazníkom len na odporúčanie.“

Okamžite to zabralo. „Sú naozaj vynikajúce,“ zapriadla Clairina mama a odhryzla si kúsok z pralinky, ktorú úplne očividne vyrobila teta Polly. „Musíš mi dať na nich kontakt, možno by mohli niečo urobiť na náš budúcoročný večierok.“

Mama sa nepatrne usmiala, objala Clairinu mamu okolo pliec a nenápadne ju odtiahla k hlúčiku ľudí sediacich na terase, kde ju usadila na stoličku otočenú chrbtom k obývačke. Potom na mňa divoko mávala, aby sme Claire niekam odpratali.

Viac mi nebolo treba.

„Claire,“ sykla som. Čupla som si pred pohovku, na ktorej sa rozvaľovala. „Musíš ísť so mnou.“

„Moja mama ma nesmietetovidieť...“ mumlala Claire. „Inak až do maturity nebudem môcť vyjsť ani pred dom.“

„Veď ti to hovorím! Musíš odtiaľto okamžite vypadnúť. Pauline, pomôž mi s ňou!“ Obrátila som sa na svoju kamošku, ktorá sa (nedobrovoľne – ha!) odtiahla od Nikolasa. Konstantina som však nikde nevidela.

„Vezmeme ju do mojej izby a uvidíme, čo ďalej,“ vyhlásila som, len čo sme Claire vzali pod pazuchy. Vzduch čistý. Mama sa oduševnene zhovárala s Clairinou mamou a teta Polly pánu Cloppenburgovi strčila do ruky pohár bowle. Vedľa nej som zbadala vysokú postavu Franka a pri pohľade naňho som nedokázala potlačiť úsmev. Teta Polly aj v tomto svete zjavne chodila so svojím vysnívaným mužom – vyzeral, akoby ho